

Nancy Walburg van den Berg: “De Nachtmerrrie van een Moeder.”
Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2009. ISBN 9789048405626 (Ziek kind/PO/1)

Soort boek: Ervaringsverhaal van Nancy over een periode van drie maanden waarin twee van haar zoons de meningokokken B sepsis krijgen. Ontroerend document, dicht op de ervaring geschreven. Met enige foto's ter illustratie.

Over de schrijfster: Nancy Walburg is moeder van vier kinderen: Jasper, Rowena, Eddie en Minas en getrouwd met Ed.

Korte beschrijving: In dit boek beschrijft Nancy Walburg hoe haar twee jongste kinderen Eddie (5 jaar, ook wel Kabouter) en Minas (2,5 jaar ook wel Spekje) de levensbedreigende meningokokken krijgen, een ziekte waarvan kinderen restverschijnselen kunnen overhouden. Eddie krijgt hem het eerst. Het lijkt alsof hij een griep onder de leden heeft, maar na verloop van tijd ontwikkelen zich paars rode vlekjes op zijn huid; bloeduitstortingen, daar waar de huid aan het afsterven is door bloedvergiftiging. Nancy beschrijft hoe ze, na overleg met de huisarts, in vliegende vaart naar de EHBO van het dichtstbijzijnde ziekenhuis gaan. Daar besluiten de artsen dat hij naar het Radboud ziekenhuis in Nijmegen moet. Eddie is erg ziek en verkeert in levensgevaar, moet naar de kinder intensive care en wordt diep in slaap gehouden. Nancy vertelt hoe zij en Ed die periode beleven. Ze heeft het over het geregeld en hoe ze opgevangen worden door artsen en verpleegkundigen. Ze vertelt dat ze in het Ronald Macdonald huis kunnen blijven slapen en daar met andere ouders van zieke kinderen in gesprek raken. Ze beschrijft wat er in haar omgaat, haar wanhoop, angsten en andere emoties, haar stemmingen en de vele zorgen om de kinderen thuis. Ze vertelt over de steun die ze krijgt van haar ouders, omgeving, de mensen die ze via de school van de kinderen kent, de onderwijzers, ouders en kinderen. En hoe moeilijk het is om als moeder maar op één plek tegelijk te kunnen zijn. Zeker als blijkt dat Minas dezelfde ziekte heeft ontwikkeld en Eddie en hij in verschillende ziekenhuizen liggen. Terwijl na veel getob en weinig slapen Eddie aan de beterende hand is en weer terug vervoerd is naar het streekziekenhuis, moet Minas door naar het Radboud. Hij blijkt nog zieker dan Eddie. Alle kinderen van de school krijgen nu net als zij preventief medicatie, Jasper en Rowena worden een dag ter observatie in het streekziekenhuis opgenomen en van hun gezinsleden worden bloedmonsters afgenomen. Ook Minas blijkt het te halen en beide kinderen houden er geen bijwerkingen aan over, misschien wat littekens. Nancy beschrijft hoe blij, ontroerd en geëmotioneerd Ed en zij zijn en hoe het hele gezin geniet van het weer bij elkaar zijn. Hoe blij Ed en zij zijn met hun gezinsleven.

Wat viel op: Dit boek zal veel emoties losmaken bij vele moeders met kleine kinderen. Het leest makkelijk weg, je wilt weten hoe het afloopt, waardoor je het af en toe rammelende taalgebruik op de koop toe neemt. Dat de gangen van het Radboud ziekenhuis ellenlang zijn, dat heb ik wel erg vaak gelezen. Maar de beschrijvingen van hoe Nancy haar kinderen zag liggen toen ze doodziek waren, gaan door merg en been. En haar machteloosheid omdat ze niet bij alle twee de zieke kinderen tegelijk kan zijn en ook de andere twee kinderen tekort moet doen, herkent menig ouder. Vooral ontroerend is beschreven hoe het was om haar kinderen genezen te zien en welke emoties dat teweeg bracht.

Wat me ook opviel is dat Nancy alles wat er gaat gebeuren wil vastleggen, ook met foto's. Zo bewust ben ik dat in nog geen ander ervaringsverhaal tegengekomen. Of ik

moet eroverheen gelezen hebben.

Dit is geen boek over een chronisch ziek kind, en dus zijn er verschillen in beleving, omdat bij een chronische ziekte veel ervaringen langduriger zijn en veel kinderen wel een aandoening hebben die blijvend is. Maar er zijn ook duidelijk emoties beschreven die bij ouders en kinderen van chronische zieke kinderen voorkomen. Het geregeld, de zorg om de andere kinderen, de angsten, het verdriet. Ontroerend vond ik de beschrijvingen over het genieten van gemopper van Eddie en het opeten van zijn boterhammen door zijn broertje Minas, omdat dat zo bij haar kinderen hoorde, en ze zo zag dat ze weer beter werden.

Citaten: Pag. 16: 'Als we in Nijmegen bij het ziekenhuis aankomen koop ik eerst twee kant en klaar camera's. Ik wil alles wat ik te zien krijg kunnen vastleggen. We lopen door de eindeloze gangen naar de kinder intensive care, niet wetende dat we deze lange route de komende dagen heel veel zullen lopen. (...) Daar ligt hij, ons kleine kaboutertje, gekoppeld aan vele slangetjes, spuitjes en metertjes. Hij ziet heel erg wit en de vlekjes zijn donkerder geworden, maar gelukkig niet groter. (...) 'Aap leg ik naast Eddie neer en knuffel hem uitgebreid. "Mama is hier, schatje" zeg ik tegen hem en ik hoop dat hij me hoort. '

Pag. 50-51: 'Na een onrustige nacht word ik wakker met een vreemd gevoel. Ik moet eerst weten hoe het met Minas is en bel meteen naar het ziekenhuis. En wat ik dan te horen krijg. Minas heeft die nacht zichzelf gedebuteerd. Pardon? Vraag ik de verpleegster. Ik geloof dat ik het niet helemaal goed heb verstaan en ze begint te vertellen.' (...) 'Zou hij toch wat gehoord hebben of gevoeld misschien? En dat hij toen zelf besloten heeft dat zijn papa en mama bij hem moesten blijven. Ik vind het geweldig. Dit is duidelijk een zoon van ons, een echte vechter!' (...) 'Er was besloten om Minas geen nieuwe tube te geven. Wel kreeg hij een kapje met extra zuurstof. Ook zijn slaapmedicijnen werden nu sneller afgebouwd, dit hield echter wel in dat hij last zou krijgen van afkickverschijnselen.'

Pag. 62: 'Opeens voel ik me heel licht worden en ga bijna huppelen. We zijn bijna bij Eddie, zeg ik tegen Minas als we de kinderafdeling oplopen.' (...) En op het andere bed zit hij dan, mijn kleine kaboutertje. Zodra hij me ziet lichten zijn bruine oogjes op. "Mama" roept hij blij en het eerste wat ik doe is Eddie dicht tegen me aanhouden en knuffelen. Ik ben zo blij dat ik hem eindelijk vast kan houden. Dan komen Jasper en Rowena binnen, en even later Ed. Eindelijk zijn we dan compleet. We lachen en huilen tegelijk. Over de hoofden van onze kinderen kijken Ed en ik elkaar gelukkig aan.'

Pag. 72: 'Ik bel eerst de verpleegster. Als die komt vertel ik dat Minas graag wil eten. (...) 'hij kan gewoon eten, legt de verpleegster mij uit. Wel is het beter om met zacht brood te beginnen, mijn broodje met pitjes niet zo goed dus geven we hem een boterham van Eddie. Die vindt dat wel goed. (...) 'Als dan ook Eddie zijn peperkoek in Minas mond verdwijnt, kan hij er niet meer mee lachen. De verpleegster en ik wel, maar Eddie is boos. Nu heeft hij geen eten meer. '

Pag. 82: '...stuur ik Ed een sms-je. Of hij nog boos is en dat ik nu in de auto zit. Zodra het sms-je is afgeleverd gaat mijn telefoon en samen zitten we bijna drie kwartier aan de telefoon te praten. Over hoe moeilijk alles is, om gewoon verder te gaan, over alle problemen eromheen, over al het verdriet dat we hebben gehad en ook nog steeds hebben en alle zorgen daaromheen. We zijn allang niet boos meer op elkaar. We hebben ons gewoon even moeten afreageren, maar nu kunnen we weer samen praten, gelukkig maar. We nemen afscheid en ik ga weer naar Minas. Als ik op de kamer aankom is Minas helemaal overstuur. Hij is wakker geworden en ik was er niet.'

Recensie: Niet gevonden. Wel een blog <http://boekenvannancy.hyves.nl/> En een toelichting op You tube <http://www.youtube.com/user/nancywalburg>